

ניצחון לקרא: העליון דחה את ערעורה של ליאורה גלאט

פסק דין נוסף מרחיב את גבולות חופש העיתונות, עם החלטה של בית המשפט העליון לדחות פה אחד את ערעורה של גלאט נגד כתב "הארץ" לשעבר ברוך קרא, שלטענתה גרם לחשיפתה כמקור עיתונאי

תגיות: ברוך קרא, חדשות 10, הארץ, ליאורה גלאט ברקוביץ', ביהמ"ש העליון

גלי גינת

יום שלישי, 21 באוקטובר 2014, 15:33



ניצח שוב. ברוך קרא (צילום: יח"צ)

ביהמ"ש העליון בהרכב של שלושה שופטים החליט היום (שלישי) לדחות פה אחד את הערעור שהגישה הפרקליטה לשעבר ליאורה גלאט-ברקוביץ נגד כתב "הארץ" לשעבר, היום חדשות 10, ברוך קרא.

הפרשה נסובה סביב פרסום של קרא בעיתון "הארץ" כי משרד המשפטים ביקש לקיים חיקור דין לאיש העסקים הדרום-אפריקני סיריל קרן, בנוגע להעברת סכומי כסף מחשבונותיו לחשבון הבנק של גלעד שרון, בנו של ראש הממשלה אריאל שרון ז"ל. הפרשה נחקרה בשעתו על ידי המשטרה, תוך ליווי צמוד של

הפרקליטות, והדלפת פרטים מהחקירה עוררה את זעמו של היועץ המשפטי לממשלה דאז, אליקים רובינשטיין, שהורה לפתוח בחקירה לאיתור ההדלפה. בסופה של חקירה נתגלה כי גלאט-ברקוביץ, פרקליטה בכירה ותיקה בפרקליטות מחוז תל אביב שהתמנתה כפרקליטה המלווה בתיק, היא שעמדה מאחורי ההדלפה.

ברוך קרא: כך ניצחתי את המאיימים שהבטיחו לרדוף אותי "לאחר שערץ 10 ייסגר"

גלאט-ברקוביץ טענה כי עשתה זאת ממניעים אידיאולוגיים כאשר סברה כי זכותו של הציבור לדעת, במיוחד ערב בחירות, על קיומה של חקירה בחשד לשוחד נגד ראש ממשלה מכהן המציב עצמו כמועמד לבחירות הקרובות. כתוצאה מחשיפתה כמדליפה, נאלצה גלאט-ברקוביץ לסיים את עבודתה בפרקליטות ונשללו ממנה חלק מזכויות הפנסיה. היא הועמדה לדין והורשעה בעבירות של גילוי והפרת חובה ומרמה והפרת אמונים. במסגרת הסדר טיעון נדונה למאסר על תנאי וקנס ובנוסף בהליך שהתנהל כנגדה בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין, נגזרה עליה השעייה מעיסוק בעריכת דין לתקופה של שנה וחצי.



נדחתה. ליאורה גלאט-ברקוביץ (צילום: מערכת וואלה!)

השופט עמית: "יש להבחין בין מקורות שונים"

עקב השתלשלות העניינים והנזקים שהיו מנת חלקה בשל חשיפתה כמקור-המדליף, הגישה גלאט-ברקוביץ תביעה כספית כנגד קרא ועיתון הארץ, **ותביעתה נדחתה**. בכתב התביעה טענה כי יש לאחסן המסמכים שהעבירה לו בכספת וכי אין לעשות בהם שימוש על הצגתם ומסירתם לאדם אחר, אולם קרא העביר את המסמך לכתב ערוץ 2 משה נוסבאום.

כאמור רובינשטיין הורה לחקור את ההדלפה ושם בראש צוות החקירה את ערן שנדר, לימים פרקליט המדינה. שנדר קיבל במהלך החקירה את המסמכים המקוריים מגלאט-ברקוביץ אולם זו הכחישה את

מעורבותה. קרא, שהיה חשוד בשיבוש הליכים, סרב להסגיר את מקורותיו אולם ביהמ"ש נעתר לבקשת המשטרה לקבל את פלט השיחות שלו שחלקן בוצעו מהנייד של גלאט-ברקוביץ.

בנוסף, נוסבאום הציג לשנדר את המסמך שקיבל בפקס מקרא ולפי סימני סיכות השדכן על המסמך, וכן הנתונים ששעלו מפלט השיחות של קרא, נחשפה גלאט-ברקוביץ לאחר שהכחישה בשתי חקירות -- הודדתה כי היא ההמקור של קרא.

השאלה שעמדה בבסיס הערעור היתה האם הופרה חובת הזהירות כלפי גלאט ברקוביץ. "שני הצדדים יצאו מנקודת הנחה כי קיימת חובת זהירות ביחסי עיתונאי-מקור ואף אני אצא מנקודת מוצא זו", כתב השופט יצחק עמית.

"הרגישויות הקשורות להדלפת המידע נמצאות לעיתים בידיעתו הבלעדית של המקור, והוא שצריך להעמיד את העיתונאי על מגבלות כאלה ואחרות בפרסום המידע", כתב השופט עמית ומצטט מהסדרה המדוברת בית הקלפים: "יש להבחין בין מקורות שונים - מהם יחסי הכוחות בין המקור לעיתונאי, האם כמו בסדרה "בית הקלפים" בה המקור הוא פוליטיקאי רם דרג ובעל השפעה, או שהמקור הוא הצד החלש בעליל; מה המניע של המקור; מהם הסיכונים שהמקור נכון ליטול על עצמו; האם מדובר במקור מתוחכם; האם המקור מכיר את המערכת ממנה הוא מדליף ויכול לחזות את תגובתה; האם המקור מכיר את "כללי המשחק" או שזו לו פעם ראשונה שהוא משוחח עם עיתונאי; מה סוג המידע והציפיות או ההתניות של המקור לגבי המידע (לייחוס ולציטוט, לא לציטוט ולא לייחוס, לא לפרסום). מכאן, שהתנהלותו של העיתונאי נגזרת מזהותו ואופיו של המקור ומטיבו של המידע".

"לא כל מקור עיתונאי חוטא בכך שהוא מדליף מידע לעיתונאי"

לטענותיה של גלאט ברקוביץ כי קרא והארץ יכלו לצפות את פתיחתה של חקירה לאיתור המדליף, כתב עמית כי בניגוד לפרשיות אחרות, פרשת סיריל קרן לא עסקה בעניינים הקשורים לביטחון המדינה ולא הייתה סודית וקרא אף פנה טרם הפרסום לקבלת תגובות אך לא הוצא בתגובה צו פרסום על הפרשה. קרא עצמו לא ביצע כל עבירה ולכן לא צפה את הצעד של הוצאת פלטי הטלפון שלו. עוד טענה גלאט ברקוביץ כי קרא התרשל בכך שהתקשר אליה תשע פעמים מקו הטלפון בביתו, אלא שהעובדה שהשיחה המקורית הגיעה דווקא ממנה למערכת עיתון "הארץ" שמטה את הבסיס מטענה זו.

"גם הצגת המסמך בטלוויזיה הייתה זהירה – עיצוב הגרפיקה היה של מערכת חדשות ערוץ 2", טוען השופט עמית, "הצופה לא יכול היה לדעת כי נוסבאום מחזיק רק בארבעה עמודים של טיוטת חיקור הדין, וכפי שציין בית משפט קמא, השידור אף יצר את הרושם שקיימים מספר מקורות שעובדים עם מספר עיתונאים".

"אין ספק כי עיתונות חופשית ומשגשגת והגנה על מקורות עיתונאיים היא אינטרס חברתי חשוב, ויעיד על כך החיסיון העיתונאי עליו עמדנו לעיל. לא כל מקור עיתונאי חוטא בכך שהוא מדליף מידע לעיתונאי. לחברה יש גם אינטרס לעודד את "העובד המתריע" בשער בת-רבים מפני מעשי שחיתות או מעשים אחרים שיש בהם כדי לפגוע בציבור", כתב עמית אך מסייג: "הדילמה מתעוררת באותם מקרים בהם מול חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת, שעומדים בבסיס ההכרה בחובת הזהירות של עיתונאי כלפי מקור, עומדים אינטרסים חברתיים נוגדים. עלול להיווצר מצב א-נומלי לכאורה, שביד אחת, החברה מלקה את המקור בהליך פלילי וביד שניה מעניקה לו פיצוי בהליך אזרחי".

"בסיכומו של דבר, משיבים לא כפרו בחובת הזהירות שלהם כלפי המערערת, אך בנסיבות המקרה ועל רקע התשתית העובדתית שהציב בית משפט קמא, מצאנו כי המשיבים לא התרשלו כלפי המערערת וכי אין קשר סיבתי משפטי בין הדרך בה פורסם החומר לבין חשיפתה של המערערת כמקור ההדלפה והנזק שנגרם לה עקב כך", סיכם השופט.

עוה"ד זאב ליאונד, דור ליאונד ואלון נדב ממשד זאב ליאונד ושות' אשר ייצגו את "הארץ", מסרו: "אנו שבעי רצון מן ההכרעה כי לאור קבלת כל גרסאותיהם העובדתיות של ברוך קרא, עמוס שוקן ושמואל

רוזנר, ודחיית גרסאותיה של ברקוביץ בבית המשפט המחוזי, אין מקום לייחס כל התרשלות ל"הארץ" ואנשיו בשמירה על החסיון העיתונאי. גם בית המשפט העליון הבין כי ברקוביץ בהתנהלותה שלה היתה זו שחשפה את עצמה. קבלת עמדתנו כי עיתונאי במדיה דמוקרטית אינו אמור לסגל דפוסי פעולה של סוכן סמוי או מרגל חשובה גם היא".

קניות



מערכת ישיבה פינתית
מדמוי עור משובח

רק 2,190 ₪ לפרטים



מארז אטום למים
לטלפון חכם

רק 289 ₪ כולל משלוח